

[Chr. R. Christensen.]

Arealer, saa at betydelige Omraader blev sat under Vand. De svære Cementbarrikader ødelagdes som var det Glas; visse Steder blev Digerne gennembrudt paa en saadan Maade, at de bogstavelig talt er revet væk. Sommerhuse er splintrede, og visse Træhuse er ført flere Hundrede Meter bort fra deres Plads.

Om Aarsagen til disse Begivenheder er, at Vejret har været uberegnelig haardt, eller om Arbejdet ikke har været gennemført paa fuldt ud tilfredsstillende Maade, skal jeg ikke kunne sige, men stedlige Folk har i hvert Fald ikke været fuldt ud tilfreds med Arbejdet, som det er udført. At Ulykken skulde skyldes, at der — hvad man har prøvet at undskylde sig med — har været Trafik paa Digerne, som har været spærret, lyder i hvert Fald ikke videre troligt, da Græsvæksten paa de resterende Diger netop ikke bærer særlig Spor af Færdsel. Men hvad Aarsagen end er, saa betyder det, der er sket, et betydeligt Tab baade for Ejerne af de oversvømmede Marker og for Sommerhusejerne. For mig at se er der opstaaet to Problemer for de ramte: hvorledes skal man genrejse de Diger, der er ødelagt, og hvorledes skal man forvinde Tabet af den forvoldte Skade?

Efter den forrige store Oversvømmelse maatte der ofres betydelige Beløb paa at sikre Arealerne, og det blev gennemført paa den Maade, at man arbejdede sammen med Staten, saaledes at Omkostningerne ved de Diger, der nu er rejst, skal afdrages i Løbet af en halv Snes Aar — og for manges Vedkommende er man endnu ikke begyndt at afdrage Beløbene. Skal man nu til at begynde forfra, vil det betyde Udgifter, som ikke kan magtes af de paagældende, og jeg tror, vi har Lov at sige, at disse Lods-ejere har gjort, hvad man med Rimelighed kan forlange af dem for at sikre deres Omraader. Stillingen er i Dag den, at skal disse lave Arealer fortsat sikres, vil det være nødvendigt, at Staten træder til og yder sin Bistand. Ude i de sønderjyske Marskegne har man et Ordsprog, der siger: den, som ikke vil dige, maa vige. Det gælder ogsaa her, og Stillingen er for mig at se den, at hvis de frugtbare fynske Jorder og udstrakte Sommerhuskolonier skal sikres, er Statens Støtte i høj Grad paakrævet.

Men dernæst melder Spørgsmaalet sig, om de ødelagte Marker og Huse. Det er jo en kendt Sag, at hvor Saltvand bryder ind, vil Avlen blive meget lille i en Aar-række, og da Misvækst i Forbindelse med betydelige Afgifter til de Kystsikringsanlæg,

som er gennemført, vil betyde større Ofre, end man med Rimelighed kan forlange, tillader jeg mig at henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa dette Forhold, idet jeg anmoder om, at Statsforanstaltninger til Støtte af de paagældende maa blive bragt i Anvendelse.

Noget tilsvarende gælder for Sommerhusejerne. Her er der sket Ødelæggelser, der kan faa de alvorligste Følger for mange. Man kan indvende, at naar man bygger paa udsatte Steder, maa man selv tage Risikoen, men de paagældende har netop ved at deltage i Kystsikringsanlægget forsøgt at sikre deres Huse, og i hvert Fald skal de i de kommende Aar betale Bidrag for den Sikkerhed, som de altsaa ikke fik. De var berettigede til at tro, at deres Huse kunde staa trygt, og derfor har de ikke udvist Letsindighed, men er blevet udsat for et Uheld, der virker særlig haardt, fordi det ikke har været muligt for dem at tegne en fornuftig Forsikring. Paa dette Forhold tillader jeg mig at henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed, idet jeg finder det rimeligt, at Staten træder til i Tilfælde af alvorlige Beskadigelser. For mange Sommerhusejere betyder Ødelæggelserne, at Resultatet af flere Aars Sparsommelighed er gaaet tabt, og at Betingelsen for sundt Fri-luftsliv er forringet.

Et andet Forhold, jeg ønsker at pege paa, staar i Forbindelse med den tyske Besættelse af Landet. I visse Egne af Landet har Tyskerne ved Krigsanlæg som Flyvepladser og Befæstninger tvunget Befolkningen bort fra dens Omraader. De Mennesker, der paa den Maade er blevet drevet væk fra Hjemmene og fra deres Bedrift og Gerning, har følt Krigen paa en helt anderledes haard Maade end de fleste af os andre, og Staten har set det som sin Op-gave at mildne Tabet for de paagældende ved en rimelig, og man har maaske ogsaa Lov at sige i visse Tilfælde rundelig Erstatning. Ikke desto mindre er der i nogle Tilfælde sket Handlinger af rent vilkaarlig Art, der virker som en grov Uret mod den enkelte. Denne Uret har Staten efter min Mening Pligt til at gøre god igen. Forholdet er det, at Erstatningen til Lodsejerne er ud-betalt efter Vurdering af en Kommission, bestaaende af Repræsentanter for den danske Stat og den tyske Besættelsesmagt med en Repræsentant for det stedlige Sogneraad og en Repræsentant for Amtsrådet som en Slags Kontrol. Kommissionen opnaaede paa Beldringe Flyveplads, hvorfra jeg henter et af de grelleste Forhold, i alle Tilfælde Forlig med Lodsejerne og fik deres Underskrift